

GOLDEN DAYS

viden og fortælling

Golden Days festival "TRO" fortæller om, hvordan troen historisk set har påvirket vores kultur og historie, og hvordan troen viser sig som en ny kulturel tendens og en moderne subkultur i dag.

Forestillingen om, at vi lever i et sekulariseret samfund har præget det 20. århundrede, men kigger man rundt i det moderne Danmark, er troen synlig overalt: Troen er en del af sproget vi taler, byen vi bor i og musikken vi hører. Gennem historien har tro vist sig som religiøsitet eller spiritualitet og lige nu

taler man om, at troen former sig som en ny inderlighed inden for eksempelvis musik og billedkunst – men også inden for de nye ledelsesfilosofier på direktionsgangene, hvor mindfulness og meditation er blevet konkrete værktøjer til at skabe forretning.

Med festivalen "TRO" sætter Golden Days fokus på tro som et fænomen, der rækker ud over de religiøse forestillinger. Tro som det aktive tilvalg af en større sandhed – hvad enten det drejer sig om troen på ateisme eller Allah.

Med disse ord præsenterer festivalledelsen årets Golden Days festival i København i dagene 9.-18. september 2011.

Da temaet ligger lige for Johannes Jørgensen Selskabets formål, har man

valgt at flytte årets sommermøde og slå det sammen med et arrangement under Golden Days. Det sker i Møstings Hus søndag den 11. september kl. 12-16. Læs i øvrigt nedenfor.

Programmet ser således ud:

Litteraturhistoriker, dr. phil. Pil Dahlerup: *Før og efter. Johannes Jørgensens lyriske strategier før og efter konversionen 1896.*

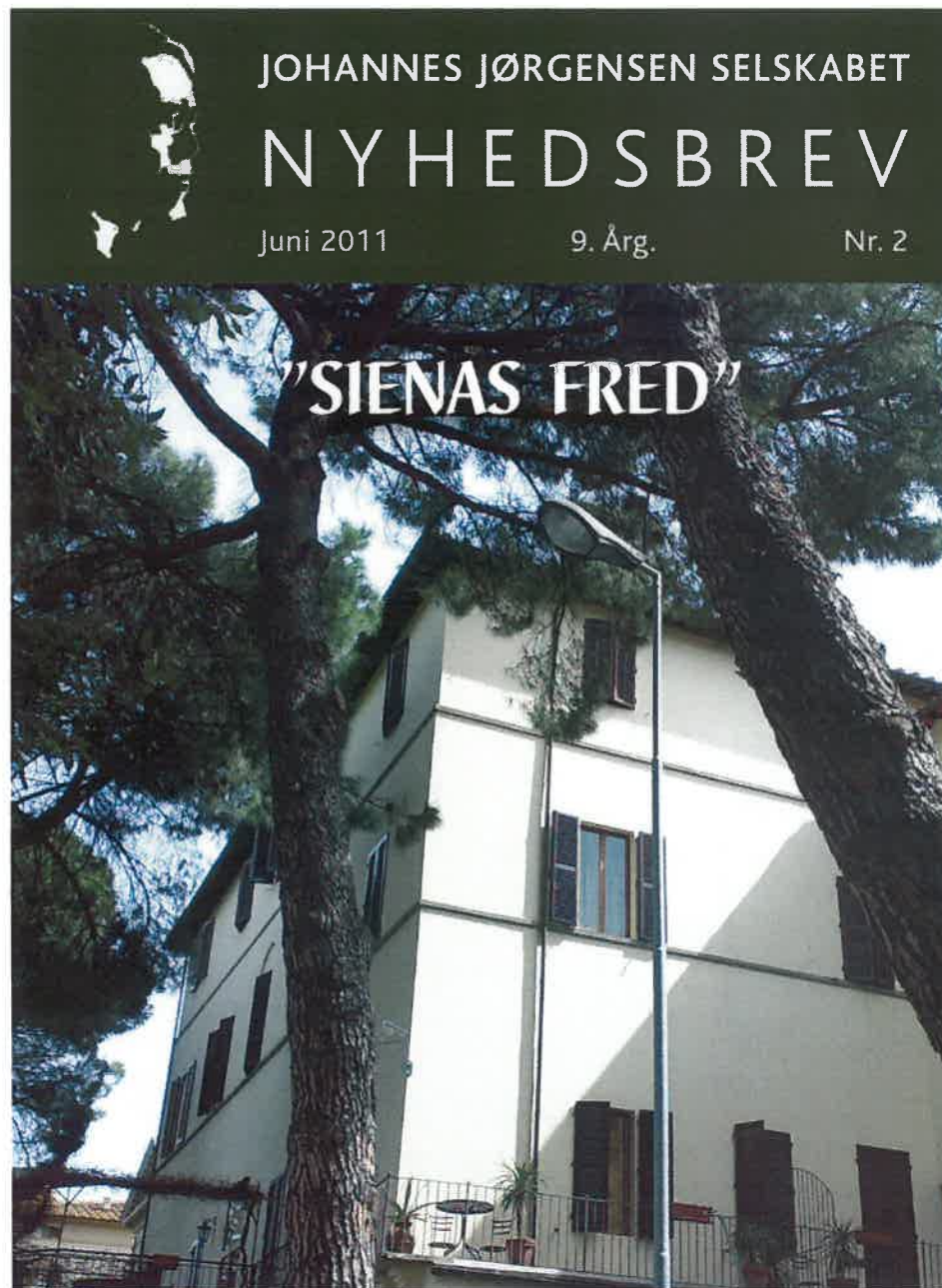
Stig Holsting: *Johannes Jørgensen og Italien.*

Sangeren **Morten Kold** vil til eget guitarakkompagnement synge sange af danske komponister til tekster af Johannes Jørgensen.

Tilmelding er nødvendig p.g.a. pladsen i Møstings Hus. Det kan ske på tlf. 87 58 03 03 eller 21 29 04 08 eller på mail: stig.holsting@gmail.com.

I øvrigt kan programmet læses på selskabets hjemmeside eller på programmet for Golden Days hjemmeside www.goldendays.dk/festival

ISSN 1603-2098

Bag de to øverste vinduer – mellem de to træer – i Pensione Chiusarelli i Siena sad Johannes Jørgensen fra 1913-15 og skrev værket om den hellige Katerina af Siena. På hotellet hænger man nidkært om den danske digters minde, og hans værelse, nr. 23, kalder man endnu "Danskerens værelse". (Foto sh)

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvh. red. Stig Holsting
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
mail@johannesjorgensenselskabet.dk
www.johannesjorgensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet er et litterært forum til studium af digterens liv og forfatterskab. Selskabet arbejder nært sammen med Johannes Jørgensens Hus i Svendborg og andre litterære selskaber. Medlemskab koster 150 kr. om året. Hjemmeside: www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:
Stig Holsting, formand
Birgitte Karmann Roslev, næstformand.
Brogade 37, 1, 5700 Svendborg.
E-mail: bibkr@svendborg.dk
Tlf. 51553310

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde 2, 8960 Randers. Tlf. 86404032.
E-mail: oklausen@fiberflex.dk
Henning Fink-Jensen, kasserer.
Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.
Tlf. 4444 8703

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6, 2100 København Ø. Tlf. 31219609. E-mail: andreas.holsting@gmail.com
Grafisk tilrettelæggelse: Kira Bierlich

Ved åbningen af Julemærkehjemmet i Svendborg i september 1914 skrev Johannes Jørgensen dette digt, som bragtes i en lille folder udgivet til lejligheden. Historien melder ikke noget om, hvorvidt der er skrevet en melodi til teksten.

Prof. em. W. Glyn Jones nyt æresmedlem.

Bestyrelsen for Johannes Jørgensen Selskabet har udnævnt prof. em. W. Glyn

Jones til æresmedlem af selskabet. Det sker i anerkendelse af det store arbejde prof. Glyn Jones gennem årene har ydet i forskningen omkring Johannes Jørgensens liv og forfatterskab.

Glyn Jones' første bog, "Johannes Jørgensens modne år" udkom på Gyldendal i 1963 og i 1969 udkom bogen "Johannes Jørgensen" i New York – en gennemgang af J.J.s forfatterskab. Det var den seneste bog Johannes Jørgensen Selskabet i 2008 udgav på dansk under titlen "Han blev aldrig italiener". I 2009 udgav selskabet en samling af artikler og essays fra årene 1959-2009 af prof. Glyn Jones i bogen "Omkring digteren Johannes Jørgensen."

Desuden har prof. Jones, som er bosat i England, medvirket ved Johannes Jørgensen Selskabets sommermøder.

STORE BOGDAG

Årets STORE BOGDAG på Hald Hovedgård ved Viborg afholdes i år lørdag d. 13. august. Temaet i år "Der er så dejligt ude på landet", der som bekendt er et H. C. Andersen-citat, men ikke desto mindre passer godt til at fremhæve Johannes Jørgensens kærlighed ikke mindst til den danske (læs fynske) natur. På trods af sine næsten 40 år i Italien, var hans kærlighed til Danmark og den danske natur

usvækket. Det vil enhver, der er fortrolig med hans litteratur, kunne bekræfte. Derfor vil Johannes Jørgensen Selskabet være deltager ved årets Store Bogdag efter sidste år at have måttet svigte arrangementet.

Programmet for STORE BOGDAG kan man læse om på arrangementets hjemmeside www.storebogdag.dk

JOHANNES JØRGENSEN og SIENA

P. Alfredo Scarciglia sammen med selskabets formand, Stig Holsting, i Capelle delle Volte med det berømte billede af Katerina af Siena. Her holdt Johannes Jørgensen ofte af at sidde i stilhed. (Foto Andreas Holsting)

til opsætningen af en mindeplade for den danske digter på det sted, hvor han boede under arbejdet med at skrive biografien over S. Katerina.

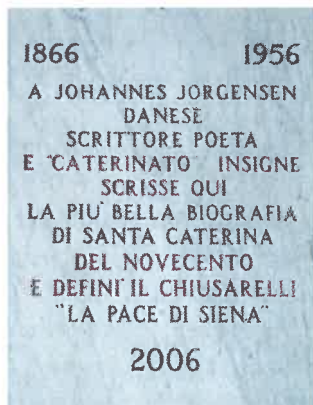
Pater Alfredo har forsket meget i Johannes Jørgensens katerinastudier og har udtalt, at digterens bog om byens store helgenskikkelse er det vægtigste og smukkeste værk om hende fra det 20. årh. Vi har tidligere i Nyhedsbrevet bragt omtaler af p. Alfredos arbejde for Johannes Jørgensen og den konference over Johannes Jørgensens katerinaarbejder, som p. Alfredo i 2007 tog initiativet til. (Se Nyhedsbrevet 2006 nr. 2 og 4)

Formålet med rejsen var at tilrettelægge og arrangere den planlagte grupperejse for fortrinsvis medlemmer af

selskabet, som sker i begyndelsen af oktober. Det var derfor en stor glæde, men ikke nogen overraskelse at erfare, med hvilken veneration den danske digters navn endnu hædres i den smukke gamle toscanske by.

Mindepladen for Johannes Jørgensen på Hotel Chiusarellis mur. (Foto A.H.)

Under et forårsbesøg i den toscanske by Siena mødte repræsentanter for Johannes Jørgensen Selskabets bestyrelse den sienesiske dominikaner, p. Alfredo Scarciglia O.P., der har specialiseret sig i Johannes Jørgensens forhold til Siena og byens berømte helgen, den hellige Katerina af Siena. Det var pater Alfredo, der i 2006 tog initiativet

SIENAS FRED

JOHANNES JØRGENSEN OG DEN HELLIGE KATERINA AF SIENA.

af
Stig Holsting

Ordene over disse linjer – "Sienas fred" – La pace di Siena – står på en mindeplade opsat for Johannes Jørgensen på muren ved indgangsdøren til Pensione Chiusarelli, hans logi i Siena under hans ophold i byen i årene 1913-15, det såkaldte engelske pensionat. Betegnelsen "Sienas Fred" var hans egen men navnet må siges at være lidt af en tilsnigelse, idet stedet ind imellem på de indre planer kun gav ham ringe ro og fred. Dog kunne han siden erklære følgende: "*Der var en Tid i mit Liv, da ingen Magt i Verden kunde have faaet mig til, godvilligt at forlade Siena*". Sådan indleder han nemlig en lille beretning, der egentlig handler om en af den hellige Katerina af Sienas disciple trobadouren Francesco Malavolti. Den står i bogen "Italiensk", som udkom i 1932.

Men hvad det var, der bandt den danske digter så stærkt til den toskanske by, skal vi senere vende tilbage til. Først skal vi følge ham til Paris i foråret og sommeren 1914.

En aften i foråret 1914 sad Johannes Jørgensen som hædersgæst ved et selskab i Paris. Han skildrer episoden i sine erindringer og fortæller bl.a., at han på et tidspunkt under middagen diskret under bordet på sit bordkort skriver navnet "Siena" som et udtryk for sin længsel efter den toskanske by, han har måttet forlade for et stykke tid for at holde en række foredrag på Institut Catholique i Paris. Det var ikke godvilligt, han havde måttet tage

afstikkeren til Paris, men det var et løfte givet året før, som nu skulle indfries. Når de tre måneder, som opholdet skulle vare, var forbi, måtte han tilmed en tur over Danmark, inden han atter kunne vende tilbage til Siena.

Opholdet i Siena i 1913-15 var ikke hans første, men denne gang var det en nødløsning for ham, idet han på det nærmeste var blevet hjemløs. Tidligt på året 1913 indtraf det endelige og afgørende brud mellem ham og hans kone, Amalie. Hans rejse fra hjemmet og fra Danmark var da nærmest at ligne med en flugt. Et kort ophold ved det belgiske universitet i Louvain var ikke blevet en succes. Undervisning lå ikke til ham og resultatet var, at han også måtte forlade dette sted.

Tanken om at skrive en bog om den hellige Katerina af Siena havde længe ligget og ulmet hos ham, efter at hans bog om den hellige Frans havde vist, at denne genre lå godt for ham. Allerede i 1906 havde han under et ophold i benediktinerklostret i Beuron gjort de første notater om Katerina, og i 1912 tog han under et ophold i byen arbejdet op igen men måtte snart afbryde det og rejse videre. Det var som sædvanlig jagten på penge, der drev ham videre, en "Løntjener" kalder han sig, og de familiære forhold havde som sagt også siden ændret sig drastisk. Han foretog i september 1913 en rejse til Weimar gennem

Goethes land – en pilgrimsrejse i mindet om den store tysker, som havde beskæftiget ham siden hans drengeår hjemme i onkel Jørgens klassiske bibliotek i Svendborg. I Goethes liv kunne han også genfinde en del af sit eget dilemma og rastløse flakken rundt. Resultatet af denne rejse kom året efter i "Goethebogen", som blev færdigskrevet i Koblenz.

Han besluttede sig nu for at rejse tilbage til Siena for at gøre det påbegyndte arbejde færdigt dels, fordi Katerina "kaldte" på ham og dels for ved denne bog, som han mente måtte blive af samme størrelse og betydning som Fransbogen, at sikre sine børn økonomisk. Bogen skulle da også siden blive den af hans mange arbejder, han af flere grunde selv satte højest.

Sin ankomst til byen skildrer han således i sin dagbog 8. november 1913 i toner, som er karakteristisk for ham: "*Kl. 4 i Toget til Empoli – Siena. Svagt gylden Morgenrøde over blaa Bjærge. Markerne graa af Dug, Flodkløfter damper, Taage stiger.*

Det morgenlande rene kolde Siena. Gensyn med S. Domenico. I Pension Chiusarelli. Derpaa foran S. Kat's Kapel og gennem Byen til S. Francesco."

Med noget besvær kom han i gang med arbejdet. Det påbegyndte manuskript havde han efterladt hos sin franciskanske ven fra La Rocca-tiden i 1894, franciskaneren p. Felice, som nu var gardian ved franciskanerklostret i Siena. Samtidig opholdt der sig i Siena en anden katerinaforsker nemlig franskmænd Robert Fawtier. De to mænd omgikkes hinanden en del, diskuterede flittigt Katerina og tog såmænd også på udflugter sammen i Sienas omegn. Men deres syn på helgeninden var forskelligt, hvilket Johannes Jørgensen åbent

erkender i sin dagbog. Han fornemmer også, at Fawtier af og til er ved at miste lysten til at arbejde med helgeninden efter deres samtaler.

Tanken på familien i Danmark og længslen efter børnene plagede Johannes Jørgensen meget og gjorde koncentrationsevnen vanskelig for ham at fastholde. At den unge danske student Peter Schindler var i Siena på samme tid betød lidt selskab og muligheden for at tale dansk. Men ellers var den første tid i byen præget af ensomhedsfølelse og vanskelighed med at falde til. Den ene dag skriver han i dagbogen: "*En stærk, tilfreds, kraftigt lykkelig Stemning.*" for dagen efter at give udtryk for et trist syn på livet her: "*Siena er saa borgerlig, saa prosaisk, saa stemningsløs.*" Da Schindler den 15. november forlod Siena for at tage til Rom for at påbegynde et præstestudium, blev ensomheden til tider kvælende. I denne ensomme tilværelse, som han ikke så nogen udvej på, flakkede hans aldrig svigtende fantasi omkring kvindeligt selskab rundt mellem smukke opvartningspiger eller unge veludstyrede sieneserinder. Tilsyneladende havde han et vist kvindetække, men måtte ustandseligt kæmpe med sin følsomme samvittighed, når han syntes, at han er gået for vidt.

Men arbejdet med katerinabogen kom dog så småt i gang. På et tidspunkt kasserede han alt det tidligere skrevne, som han karakteriserer som blot et skelet til det, han egentlig ønskede at skrive. På Sienas kommunale bibliotek begyndte han at læse den store samling af breve, som helgeninden havde sendt ud i alle verdenshjørner til konger, fyrster, kardinaler, almindelige mennesker og til paven selv. Han måtte oversætte de middelalderlige tekster fra både italiensk og latin – en ganske imponerende bedrift, som i sig selv sætter hans arbejde

i perspektiv. Spørgsmålet om hans italiensk-kundskaber allerede i 1912-13 var tilstrækkelige til at trænge ind i middelaldersprogets tankegang melder sig. I forordet til Katerinabogen takker han sine unge sienesiske venner, som: "... *lyttede taalmodigt til Barbaren, der mishandlede Eders Sprog.*" Han havde siden sin første Italiensrejse i 1894 ofte været i landet. Da han 5. november 1913 kører mod syd, skriver han i dagbogen: "*Tiende Gang passerer jeg Brenner.*" Men det havde hidtil altid kun været for kortere besøg. Denne gang var det for at bosætte sig i Italien, selvom han på dette tidspunkt vel næppe var klar over, at det skulle være for de næste knap 40 år. 24. nov. 1913 skriver han i dagbogen: "*Hjem i Regn, fulgt af Tozzi. Jeg forstaar saa lidt Italiensk – og taler det saa daarligt.*" Men vi kender til hans eminente sprogøre, og at han altså alligevel har følt sig sprogligt rustet til at begynde den store opgave med de mange hundrede breve, Katerinas 400 sider store bog "Dialogen" og de mange fyldige samtidsberetninger om helgeninden, viser jo den omstændighed, at han fuldførte arbejdet. Vi må dog tro, at han af og til har rådført sig med en af sine italienske venner. At han indimellem følte sig fristet til at opgive arbejdet var af mere personlige grunde. Ofte kunne han føle sig ganske blottet for inspiration og måtte så arbejde på rutinen. At han samtidig også påtog sig at undervise en ung dame på hotellet i italiensk skyldes lige så meget hans trang til kvindeligt selskab som behovet for at stive sine italiensk-kundskaber af.

Katerinas ord i hendes skrifter gør imidlertid et voldsomt indtryk på ham, især da han selv føler, at hans liv er så langt fra det, han virkelig

ønsker, og især fra hendes hårde og ultimative krav. I forordet til Katerinabogen skriver han lidt kryptisk, hvordan han i begyndelsen egentlig var bange for den strenge helgeninde – så forskellig fra den blide umbrer, Frans af Assisi. I Johannes Jørgensens dagbøger fra denne tid følger vi kun hans arbejde sporadisk som på et sidespor fra hans daglige færden i byen. Men hendes ord rækker alligevel på et spænd af 600 år frem og griber ham stærkt med sin intensitet af middelalderfromhed og absolutte religiøse krav. Der kan ikke herske tvivl om, at arbejdet med Katerinas breve i sidste ende er med til at redde hans katolske tro, men her og nu bragte de ham ofte i en religiøs konflikt, for han så sig ikke i stand til at leve op til idealet. Gang på gang udtaler han tvivl om, hvorvidt han vil være i stand til at gennemføre arbejdet med bogen. Hvad der i sidste ende alligevel bringer ham en vis sjælefred, skal vi vende tilbage til.

Forklaringen på hans dilemma skal findes i hans eget splittede sind. Bogen om den helige Frans blev skrevet ud fra hans idealistiske syn på det enkle og gudhengivne liv i pagt med Guds natur og det enkle og fattige liv, som Frans prædikede og selv levede i ydmyg kærlighed og blid forståelse for andres vanskeligheder.

Katerina derimod var af en helt anden støbning. I sit forord til bogen om hende skriver han således: "*Der er i hendes viljestærke Væsen et Drag af Herskesyge, et Element af Tyranni, som var mig imod.*" Denne frygt for Katerina, som han giver udtryk for, bundede i hans egen situation. Efter opgøret med Amalie havde han som sagt måttet forlade hjemmet i Charlottenlund uden at vide, om han nogensinde ville se sine børn igen.

En tysk-amerikansk dame, der som han er pensionær på Hotel Chiusarelli, forelsker sig tilsyneladende i ham, og han bliver naturligvis påvirket deraf. De går lange ture i egnen omkring Siena, ind imellem med hinanden i hånden, men han er ikke egentlig forelsket i hende, blot betaget af hendes smukke udseende og vel også lidt forfængeligt stolt over hendes åbenbare følelser for ham. Hun efterlod da heller ikke noget savn hos ham, da hun i februar 1914 forlod Siena. Men da har en anden kvinde også allerede fanget hans opmærksomhed. Han forstod som nogen splittelsen mellem ånd og drift – hans ungdomsromaner viser dette ganske tydeligt, og dagbøgerne er fulde af hårde selvanklager over hans mange nederlag. I Katerinabogen skriver han bl.a. følgende: *"Det er Augustins Lære om 'de to Stæder', det er Dominikanermystikerens [Heinrich Seuse] Lære om 'de to Kærligheder', det er Ignatius af Loyolas Lære om 'de to Bannere'."* (1. udg. S. 31) Johannes Jørgensen kredser ofte i sit forfatterskab om disse "to Kærligheder" – den himmelske og den jordiske – om splittelsen mellem ånd og kød – drift og idealer. En overgang overvejede han at skrive en bog om den franciskanske mystiker, Jacopone da Todi, som i et stort værk behandler emnet om di to tilsyneladende modsatte kræfter, så emnet lå ham på sinde.

I Siena kom han ind i kredsen af unge kunstnere, hvis forhold til religion var yderst overfladisk og nærmest kun bevægede sig på et æstetisk plan. Den sienesiske digter, Federigo Tozzi, opsøgte ham en dag og drog ham ind i denne kreds, hvor også den unge smukke forfatterinde Anita Renieri færdedes. Mødet med hende skulle komme til at bringe

ham i en voldsom konflikt med sig selv og sin samvittighed, for han blev forelsket i hende med en styrke, som vel nærmest må karakteriseres som erotisk besættelse, der truede med at berøve ham ikke kun arbejds- evnen men også hans tro. Dette forhold er nærmere beskrevet i min indledning "– en litterær skæbne" i bogen "Fagerø" fra 2006. Derfor skal det kun ganske kort berøres her. I sine dagbøger fra denne tid beskriver han ret indgående, hvordan hans og Anitas næsten daglige omgang med hinanden hurtigt udviklede sig til et nært erotisk præget forhold,

Federigo Tozzi.
Tegning af Johannes Jørgensen, 1914.

men enten var det aldersforskellen, som greb forstyrrende ind, eller det var Anitas rastløse selvoptagethed, der fik ham til at svinge mellem fryd og fortvivlelse. Dagbogs- optegnelserne tydeliggør hans svingende sindstilstand og hans evigt nagende samvit- tighed. Samtidig så han i Tozzi en rival, som

også var betaget i Anita, skønt han var gift og havde barn. Men først og fremmest så Johan- nes Jørgensen i hende et stærkt modstykke til den hellige Katerina, hvis breve usminket lader ham se i sit eget flossede sjæleliv som i et spejl. Heri bestod først og fremmest det am- bivalente forhold, som han fra første færd fik til helgeninden. Her var ingen relativeren eller smutveje. Hun er klar i mælet og gang på gang føler han, at hendes ord er rettet personligt mod ham, som når hun f.eks. skriver følgende til en af sine venner en vis Stefano Maconi: *"... hvis Lidenskaben vil forlede dig ind i Egen- kærlighedens Dag, eller Sjælen vil ind i Gudser- kendelsens Dag uden at have gennemvandret Selverkendelsens Nat, saa vil den hurtigt blive taget af sine Fjender ... Strax vil Overmod og Hovmod, Lidenskab og Verdens-Lyst, Djæveln og Kød, alle vil faa den i deres Vold. Og derfor vil jeg, at du stadig hviler mellem Dag og Nat, det er, at du erkender dig selv i Gud og Gud i dig"* (Den hellige Katerina, 1. udg. s. 306)

Katerinabogens mange og udførlige citater af helgenindens breve giver ikke alene læseren en klar fornemmelse af, hvilken styrke hun besad i sin kamp for at redde kirken gennem en hård forfaldsperiode men også et billede af, hvad Johannes Jørgensen selv havde brug for i sin kamp med egne vanskeligheder. Under opgøret mellem pave Urban VI og modpaven Klemens VII skriver Katerina til den letfærdige dronning Johanne af Neapel, som støttede modpaven, følgende ramsaltede svada om legemet der: *"er en Sæk, fuld af Raaddenskab, som stinker ud af alle Ender ... et Instrument, som ikke giver anden Lyd en Syndens"* (s. 303) Det er ord, som Johannes Jørgensen utvivlsomt har grundet en del over for at stive sit eget mod af, siden han bringer dette i citat i bogen.

Efter at have grundet over en tekst som denne kunne Johannes Jørgensen skrive følgende i sin dagbog: *"Bliver om Eftm. på mit Værelse, læsende Sa. Caterina – især N. 267. Og som sædvanlig omvender hun mig – og jeg tilbringer omkring Kl. 5 en Time di consoldazione sopra"*.

Johannes Jørgensen vidste naturligvis, at han var i stand til at skrive bogen om den hellige Katerina, han kendte sine evner og ta- lentets rækkevidde, men de vilkår, under hvilke han kom til at skrive den – selvforskyldt eller ej – bragte ham i tvivl og gav endelig bogen en ekstra dimension, som den ellers ville have manglet. Hans egen personlige moralske og åndelige kamp bragte ham i et nært forhold til Katerinas absolutisme, som tvang ham til et selvopgør.

Og så midt i alle hans kvaler kommer budskabet i januar 1913 om Mogens Ballins sygdom til døden. Fuld af skam skriver han i dagbogen: *"Og alt det, mens Mogens maaske ligger og dør i Danmark!"*

Forholdet til Anita svingede som sagt næsten fra dag til dag hele året 1914 igennem. De tre måneder han tilbragte i Paris er præget af sort fortvivlelse og længsel efter hende men også af svær tvivl om hendes hensigter og endelig også om hans egne. *"Pludseligt stærkt Tungsind. Hjemlængsel – Hjemløshed"* eller *"Hvad vil jeg skikkelige lille dansker med dette haarde Pige barn"* er typiske udbrud i hans dagbøger i disse måneder. Men det var altså også hendes navn han skrev på det omtalte bordkort under middagen i Paris og ikke Sienas. Det vil være forkert at beskyldte ham for forfalskning, for de to navne gik så at sige op i en højere enhed i hans bevidsthed. En overgang overvejede han tilmed at bosætte

Via dei Rossi i Siena, hvor Johannes Jørgensen kom meget. Nogle gader gav han symboliske navne, ikke for at sløre deres identitet, men efter den betydning, de havde for ham. (Foto S.H.)

sig permanent i Siena.

Under gennemgangen af kilderne til Katerinas liv og historie stødte han på beretningen om den ovenfor nævnte Francesco Malavolti – en ung sienesiske adelsmand og trobadour som blev en af helgenindens trofaste disciple og endte som abbed i et kloster uden for Siena. Men inden han nåede så vidt, levede han et sorgløst liv omgivet af kvinder, som nød hans gunst og vice versa. Da han kom i berøring med Katerina, gik det med ham som med så mange andre – han blev fanget ind af hendes spirituelle karisma og sluttede sig til hendes kreds. Men fortiden indhentede ham ustandselig og gang på gang måtte han gå bodsgangen tilbage til Katerina

Lizzaen – en promenade i Siena, hvor Johannes Jørgensen og hans venner yndede at gå aftenur. (Foto S.H.)

og bekende, at han endnu engang havde ladet sig lokke af bløde pigearme.

Mødet med Francesco Malavoltis historie kaldte på noget i Johannes Jørgensens samvittighed, for han kunne pludselig genkende træk i sit eget liv på tværs af århundrederne. I den ovenfor nævnte lille beskrivelse i "Italiensk" beretter han med stor indfølelse om Malavoltis dilemma, så levende og med detaljer, som kun kan være hentet ud af hans egen situation. Også han er fanget ind af Katerinas dragning – også han glemmer i hede stunder helgenindens formaninger og lader sig lokke – også han må gang på gang gå bodsgangen til pater Felices skriftestol i San Franciscokirken og bekende og granske sit hjerte med ordene:

"Om det virkelig var Sandt, at jeg kæmpede af Kærlighed til Gud mod de stadige Fristelser – om det virkelig var saa, at jeg kæmpede den gamle Strid?"

Men som med Francesco Malavolti sejrede også helgeninden over Johannes Jørgensens dilemma. Få, der kom i berøring med Katerina, kom derfra uden at være mærket af hendes åndsstyrke. Og hjælpen kom i skikkelse af en kvinde af kød og blod. Beretningen om Johannes Jørgensens møde i Paris med den unge franske malerinde, Andrée Carof, er velkendt og bl.a. behandlet her i bladet (se Nyhedsbrevet Nr. 1, marts 2010). I sin bog "Alvernerbjærg" skildrer Johannes Jørgensen sine rejser til stedet for den hellige Frans af Assisis stigmatisering bl.a. i 1915 sammen med Andrée Carof. Ganske vist slører han hendes identitet og køn og kalder hende "Fra Serafico". Men herved iklæder han på symbolsk vis Andrée den

hellige Katerinas skikkelse – eller i hvert fald Katerinas betydning for hans redning, idet Katerina i biografien omtales som "den serafiske jomfru". Han indleder dette afsnit i sin bog om Alvernerbjerget med at skildre, hvordan "hun", altså Andrée, som den barmhjertige samaritaner frelser ham, da hans liv synes ødelagt. Symbolværdien er slående og ikke til at tage fejl af. Ved Andrées energiske mellemkomst forlader Johannes Jørgensen sit elskede Siena og mere eller mindre direkte fører vejen til Assisi.

Denne artikel er i grunden kun ret summarisk, især taget i betragtning, at de to år i Siena var den måske mest betydningsfulde periode i Johannes Jørgensens liv. Emnet er da heller ikke færdigbehandlet endnu, men vil blive genstand for yderligere behandling efterhånden, som dagsbogsstudierne og de relevante korrespondancer er blevet gennemgået.

Franciscanerkonventet i Siena, hvor pater Felice var Gardian. (Foto S.H.)